öröme! Ne! Ne legyen soha vigasztalója, úgy hunyja le a szemét! S ne legyen lánya — ő nem viseli a nevét! Inkább belepusztul!

Aztán megint csönd lett, csak az anyakönyvi kivonat zizegett az ügyész kezében.

— Hát akkor, kérem... és az ügyész diktálni kezdett, az öreg kisasszony ujjai sebesen ugrándoztak a billentyűkön, az írógép meg kopogott, kopogott — a jégverés kopog így.

— Írja alá, fiam — szólt az ügyész, s ő odaírta a nevét. Tisztán, még a kezét is megtörölte előbb. Így: Szabó Júlia.

— Majd kap értesítést.

— Köszönöm — mondta a lány, és szeretett volna még valami nagyon szépet mondani, de nem sikerült. S ez most fájt.

Nem hazafelé indult, nem a kórházba mosogatni, erre a napra szabadot kért. Lefelé ment, a kis akácos felé, amely a rezesre permetezett szőlőskerteken túl, a domb aljában lapult. Leült a fűbe, aztán végignyúlt a gyermekláncfüvek és pipacsok között. Gyémánt ragyogott a szemén, amikor elaludt, s álma első lépcsőjén ezt suttogta:

— A tied maradtam, anya. A tiéd...

Egy hangya meg nézte, nézte.

SIMAI MIHÁLY:

Most felhők

Most felhők komor serege tipor az ég
kék mezejében,
hópelyhekben hullnak a pillanatok,
fehéren szikráznak a percek.
A jégvirágos csöndek üvegén át
idehallom mégis a lelked,
s harangszép szavadat,
amint átzeng a dermedt
messzeségen.
Súlyos, tömör szavakat
mormolgatok én is a téli szeleknek,
neved csodás betűit ragyogni rajzolom a hóba.
S mint első olvadáskor tavaszt daloló patakocska
árad eléd ez a szó:
Szeretlek!
Szeretlek!
Szeretlek!